

زندگی در افق انسانیت و کمال عقلی و فطری / روایتی زیبا از امام علی (ع)

علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی (قدس سره) در تفسیر آیاتی از سوره طه گفت: آن کاسبی که صبح دنبال کار می رود...

علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی (قدس سره) در تفسیر آیاتی از سوره طه گفت: آن کاسبی که صبح دنبال کار می رود و کار را وسیله روزی می داند و به آن اعتماد می کند کار غلطی کرده، این باید برود توکلاً علی الله! بگوید خدایا تو به من امر کردی که کاری کنم و کمکی به برادران مؤمن خود کنم، می کنم؛ روزی را هم تو می رسانی. این يك حسابی است و حساب اینکه انسان دنبال روزی برود و زحمت بکشد، يك حساب دیگری است.

به گزارش خبرگزاری مهر، آیا حیات دنیا فقط به معنی زیست کردن بر روی زمین و در این نشأته طبیعت است؟ آیا این زندگی، مشترک میان جمیع مردم و پیمبران و امامان بوده است؟ یا اینکه گاهی اوقات زندگی انسانی به معنی زیست کردن در سطح افق بهیمنیت و سبیت و شیطنیت است که اخلاق و صفات و کردار بهائیم و سیاح و شیاطین می باشد؟! راه سعادت در حیات دنیاست یا حیات آخرت که زندگی علیاست و زیست کردن در سطح افق انسانیت و کمال عقلانی و فطری می باشد که راه و روش انبیاء و مرسلین و امامان معصومین و اولیاء مقربین بارگاه لقاء خداوندی و محرمان سر حریم کبریائی احدیت اوست.

علامه آیه الله حاج سید محمد حسین حسینی طهرانی (قدس سره) در تفسیر آیاتی از سوره طه، در خصوص سعادت در این زندگی مادی مواعظی دارند و می فرمایند: در این آیات مبارکه خدای علیّ اعلیٰ به پیغمبرش خطاب می کند: «وَلَا تَمْدَنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَ رِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَ أَبْقَىٰ، وَ أَمْرُ أَهْلِكَ بِالصَّلَاةِ وَ اصْطِرْ عَلَيْهَا لَا تَسْتَلْكَ رِزْقًا تَحْنُ تَرْزُقُكَ وَ الْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ.» (سوره طه آیات 131 و 132)

این آیات تمام برنامه زندگی انسان را در مقابل انسان می گذارد، و ملاک راه سعادت را از شقاوت جدا می کند، و هدف هر انسانی را نشان می دهد؛ (هر انسانی که طالب مقام انسانیت است) می گوید: «ای پیغمبر ما! چشمت را مینداز به این زر و زیور، مال و جاه و شوکت، قدرت و ریاست هایی که ما به افراد بشر قسمت کرده ایم، اینها میزان کمال نیست؛ اینها يك جلوه ای است از زندگی پست، از زندگی در صدر مظاهر احساس حیوانی، نه در رتبه عقل و منطق انسانی؛ این جلوه های این حیات است.

ما به اینها جلوه زدیم، زینت دادیم برای امتحان، که قلب ها و دل های ضعیف را به سمت خود برباید، برای این جهت است؛ اما روزی تو که از طرف پروردگار تو می رسد آن خیلی عالی است، خیلی مورد پسند و رضایت است، و آن رزق باقی است، از این زر و زیورها نیست که روزی باشد و روز دیگر برود؛ آن رزق يك معنی دیگر دارد.

امر کن اهل خود را به نماز و بر این امر پافشاری کن و جدیت کن! ما از تو طلب روزی نمی کنیم و از تو رزق نمی خواهیم؛ ما به تو روزی می دهیم و عاقبت برای تقوی و متقین است.

یعنی آنچه را که ما بر عهده شما گذارده ایم، همان مقام عبودیت است، ما آن را از شما طلب می کنیم؛ اما تحصیل روزی به عهده شما نیست، آن به عهده ماست، ما خدای شما هستیم و ضامن روزی شما شدیم.

دنبال کسب و کار می روید نه برای تحصیل روزی، روزی مال خداست! برای اینکه افراد جامعه هر کس باید به کاری مشغول باشد، و إعانت و کمک به دیگری بکند. نجار باید درهای مردم را بسازد، آهنگر بایستی که لوازم آهنی مردم را فراهم کند، طبیب باید به مریض ها رسیدگی کند، عالم باید احکام دینی مردم را بیان کند؛ نه اینکه اینها وسیله ارتزاق باشد.

آن کاسبی که صبح دنبال کار می رود و کار را وسیله روزی می داند و به آن اعتماد می کند کار غلطی کرده، این باید برود توکلاً علی الله! بگوید خدایا تو به من امر کردی که کاری کنم و کمکی به برادران مؤمن خود کنم، می کنم؛ روزی را هم تو می رسانی. این يك حسابی است و حساب اینکه انسان دنبال روزی برود و زحمت بکشد، يك حساب دیگری است.

امیرالمؤمنین علیه السلام در «نهج البلاغه» می فرماید: «قسم به خدا که خدا روزی شما را به عهده خود گرفته ولی عمل شما را به عهده خود نگرفته، عمل را بر عهده شما گذاشته! ولی سوگند به پروردگار که مطلب عوض شده و در افکار و آراء شما مطلب واژگون شده؛ آنچه خدا بر عهده خود گرفته کأته از شما طلب می کند! و آنچه از شما طلب می کند کأته بر عهده خود گذاشته! روزی را بر عهده خود گرفته، شما خیال می کنید که از شما می خواهد؛ عمل را بر عهده شما گذاشته، شما تصوّر می کنید که عمل را بر عهده خود گرفته و بدون عمل از شما راضی می شود؛ قضیه چنین نیست!»